

[Kjær.]

med en betydelig Skare ugifte arbejdsløse, der skal understøttes paa den ene eller paa den anden Maade, medens man paa den anden Side savner den Arbejdskraft, hvoraf de er i Besiddelse. At det er et Misforhold, vil sikkert ingen benægte, og det har vel sin væsentligste Aarsag i den manglende Ligevægt inden for Erhvervslivet. Men naar det har kunnet opretholdes, skyldes det sikkert i høj Grad den Udformning, som Arbejdsløshedsloven har, og man vil ikke kunne komme Misforholdet til Livs uden ved at foretage en Ændring heri, en Ændring, hvorved det fastslaaes, at ugifte Arbejdere kun kan faa Arbejdsløshedsunderstøttelse, naar de er uden Mulighed for at skaffe sig Arbejde. For at opnaa dette foreslaas det, at naar og saa længe der inden for et Erhvervsomraade er Mangel paa Arbejdskraft, skal Socialministeren drage Omsorg for, at der ikke udbetales Arbejdsløshedsunderstøttelse til ugifte Personer, der er i Stand til at udføre det paagældende Arbejde.

Jeg skal dernæst tillade mig at forelægge et Forslag til Lov om Ændring i Forsorgsloven. Da denne Lov i sin Tid blev gennemført, indførtes der en ny Understøttelsesform, nemlig Kommunehjælp. I de Aar, som er gaaet siden da, er denne Hjælp blevet udredet med et Beløb, der er adskilligt større end det, man oprindeligt havde tænkt sig, og et Beløb, der for mange Kommuner Vedkommende virker særdeles tyngende, idet de ikke alene maa udrede Hjælpen direkte til deres egne trængende, men ogsaa gennem de forskellige Refusionsordninger maa betale en betydelig Del af Hjælpen til andre Kommuner understøttede. Naar Kommunehjælpen er blevet saa omfattende, som den er, naar de Beløb, der anvendtes til den i 1935—36, uomtvisteligt er større end de Beløb, der anvendtes til tilsvarende Understøttelsesformer i 1932—33, kan Aarsagen dertil ikke søges i den almindelige Nødstilstand, thi den var sikkert større i det sidstnævnte end i det førstnævnte Aar. Nej, Aarsagen maa efter min Mening navnlig søges i den Maade, hvorpaa Administrationen af de Lovbestemmelser, i Henhold til hvilke Hjælpen ydes, foregaar.

Her er der navnlig Grund til at nævne tre Forhold: For det første Kommunehjælps Udbetaling til unge Mennesker, der er søgt ind til Byerne og Stationsbyerne uden Hensyn til, om de dér har nogen Mulighed for at faa Arbejde, og uanset om de havde Muligheden derfor andetsteds, for det andet de højst forskellige Beløb,

hvormed Kommunehjælp under i øvrigt ens Forhold udbetales i de forskellige Kommuner, og for det tredje den manglende Hensyntagen til Lovens Bestemmelse om Fattighjælps Virknings Indtræden.

Hvad det første af de tre Punkter angaar, skal jeg her kun henvise til de Bemærkninger, jeg gjorde nys ved Forelæggelsen af Forslag til Lov om Ændring i Arbejdsløshedsloven, idet jeg dog maa tilføje, at de nævnte unge Mennesker ikke alene falder Arbejdsløshedskasserne, men ogsaa i høj Grad Kommunerne til Byrde.

Hvad Kommunehjælps Størrelse angaar, da skal det siges, at § 297, der beskæftiger sig med Størrelsen af Kommunehjælp, vistnok opfattes højst forskelligt i de forskellige Kommuner. Man benytter som Norm for Kommunehjælpsudbetalingen nogle Steder Aldersrentens Grundtakster, andre Steder Aldersrentens Grundtakster med Tillæg, atter andre Steder Invalidersrentens Grundtakster og enkelte Steder vel ogsaa Invalidersrentens Grundtakster med samtlige Tillæg. Dette virker højst uheldigt, og det er efter min Opfattelse ganske urimeligt under den nuværende Refusionsordning, hvis Grundlag er og maa være Ensartethed i Udmaalingen af Understøttelser.

Hvad endelig Spørgsmaalet om Fattighjælps Virknings Indtræden angaar, er Forholdet sikkert det, at man i en Række Kommuner overhovedet ikke eller i alt Fald i meget ringe Grad har beskæftiget sig med de i §§ 306, 307 og 308 indeholdte Bestemmelser om Virkningen af Kommunehjælps Modtagelse. Den af Det statistiske Departement i Aar udsendte Meddelelse om Administrationen af offentlig Forsorg taler i saa Henseende sit tydelige Sprog. Det fremgaar deraf, at man i en By, hvor Kommunehjælpen udgjorde 950 000 Kr., i alt kun har udbetalt 61 Kr. i Kommunehjælp med Fattighjælps Virkning. I en anden By var Forholdet mellem de to Tal 1 068 352 Kr. og 234 Kr., og i adskillige Byer har man udbetalt meget store Beløb uden Fattighjælps Virkning og slet intet med Fattighjælps Virkning. Det kan efter min Opfattelse ikke være rigtigt, og det medfører, at de understøttede mener ganske risikøst at kunne modtage Hjælp uden Hensyn til, om den er stor eller lille, forbigaaende eller vedvarende.

Mit Parti er af den Opfattelse, at de her nævnte tre Forhold er de væsentligste blandt de Aarsager, der har bragt Kommunehjælpen op paa dens nuværende meget store Beløb, og man vil mene, at disse Aar-